

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind cooperarea judiciară dintre România și Curtea Penală Internațională

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Domeniul de aplicare

Art. 1. – (1) Prezenta lege reglementează cooperarea judiciară dintre România și Curtea Penală Internațională, instituită prin Statutul Curții Penale Internaționale adoptat la Roma la 17 iulie 1998, ratificat de România prin Legea nr. 111/2002, denumit în continuare *Statut* și stabilește autoritățile responsabile pentru cooperare.

(2) Cooperarea dintre România și Curtea Penală Internațională se desfășoară în conformitate cu dispozițiile art. 86 din Statut.

(3) Prezenta lege reglementează procedurile care să permită realizarea oricărei forme de cooperare judiciară cu Curtea Penală Internațională, astfel cum sunt reglementate de Statut.

(4) Prevederile prezentei legi se completează cu prevederile Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie

penală republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu cele ale Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, precum și cu cele ale Legii nr. 153/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare Codul de procedură penală, dacă prin prezenta lege nu se dispune altfel.

Definiții

Art. 2. -- În sensul prezentei legi, termenii și expresiile următoare se definesc astfel:

a) „predarea” se referă la procedura prin care Înalta Curte de Casație și Justiție dispune cu privire la executarea unei cereri formulate în acest sens de către Curtea Penală Internațională, în conformitate cu art. 89 din Statut în vederea condamnării unei persoane sau a executării unei pedepse privative de libertate de către o persoană;

b) „persoană solicitată” se referă la persoana care constituie subiectul unei proceduri de predare;

c) „persoană predată” se referă la persoana a cărei predare a fost efectuată de către autoritățile române.

Limitele cooperării

Art. 3. – (1) Măsurile solicitate de către Curtea Penală Internațională sunt aduse la îndeplinire potrivit legii române, cu excepția situațiilor în care prin prezenta lege se dispune altfel.

(2) O solicitare a Curții Penale Internaționale poate fi respinsă, în tot sau în parte, dacă executarea acesteia ar putea aduce atingere intereselor de securitate națională ale României.

(3) În executarea cererilor formulate de către Curtea Penală Internațională, statul român va acționa într-o manieră compatibilă cu obligațiile

care îi incumbă potrivit normelor de drept internațional, inclusiv a celor rezultate din tratatele la care România este parte, raportate la obligația generală de a coopera cu Curtea Penală Internațională, potrivit art. 86 din Statut.

(4) În situația în care, într-un caz concret, se identifică vreuna dintre limitele cooperării prevăzute la alin. (1) – (3), Ministerul Justiției, din oficiu sau la solicitarea autorității judiciare române competente, inițiază neîntârziat consultări cu Curtea Penală Internațională.

Autoritatea centrală

Art. 4. – (1) În aplicarea dispozițiilor prezentei legi, Ministerul Justiției este desemnat ca autoritate centrală.

(2) În îndeplinirea obligațiilor de autoritate centrală, Ministerul Justiției, prin direcția de specialitate, primește și efectuează examenul de regularitate internațională cu privire la cererile formulate de către Curtea Penală Internațională, le înaintează neîntârziat spre soluționare autorităților judiciare române competente și transmite Curții Penale Internaționale documentele și probele obținute în executarea acestora.

(3) Ministerul Justiției poate solicita Curții Penale Internaționale completarea sau după caz rectificarea cererilor și documentelor anexate, în urma efectuării examenului de regularitate internațională.

(4) Autoritatea centrală are de asemenea următoarele atribuții:

a) inițiază consultări cu autoritățile judiciare române competente și cu Curtea Penală Internațională, în vederea facilitării cooperării judiciare, în limitele competențelor sale, din oficiu sau la solicitarea acestora;

b) poate formula o cerere de recuperare de la Curtea Penală Internațională a unor cheltuieli, ocazionate de executarea unor cereri, la

solicitarea autorităților judiciare române;

c) decide cu privire la solicitările de tranzit, formulate potrivit dispozițiilor art. 8;

d) poate exercita orice alte atribuții rezultate din prevederile Statutului în vederea îndeplinirii obligației generale de a coopera, atunci când este cazul.

(5) Ministerul Justiției informează Ministerul Afacerilor Externe cu privire la măsurile luate ori de câte ori apreciază necesar.

Arestarea provizorie

Art. 5. – (1) Cererea de arestare provizorie formulată de Curtea Penală Internațională, în situații de urgență, anterior transmiterii cererii de predare, se transmite, în scris, Ministerului Justiției.

(2) Cererea de arestare provizorie conține:

a) semnalmentele persoanei solicitate, suficiente pentru identificare;

b) localizarea probabilă a persoanei;

c) expunerea succintă a faptelor, inclusiv, dacă este posibil, data și locul producerii acestora;

d) o declarație cu privire la existența unui mandat de arestare;

e) o declarație indicând că va urma o cerere de predare a persoanei urmărite.

(3) Ministerul Justiției efectuează examenul de regularitate în termen de 24 de ore de la primirea cererii. Examenul de regularitate internațională are ca scop verificarea cererii de arestare provizorie și a documentelor anexate acesteia, prin raportare la dispozițiile Statutului și ale prezentei legi.

(4) În cazul în care constată că nu sunt îndeplinite condițiile de regularitate, Ministerul Justiției solicită completarea cererii sau, după caz, a documentelor anexate, în cel mai scurt timp posibil.

(5) În cazul în care constată îndeplinirea condițiilor de regularitate, Ministerul Justiției transmite cererea către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în termen de 48 de ore de la primirea acesteia.

(6) După identificarea persoanei solicitate, procurorul poate lua împotriva acesteia măsura reținerii pentru o perioadă de maximum 24 de ore, numai după ascultarea acesteia în prezența apărătorului, ales sau numit din oficiu. Dispozițiile art. 88 – 92 și ale art. 209 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(7) În cazul în care apreciază că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, procurorul sesizează de îndată Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru a aprecia cu privire la luarea măsurii arestării provizorii.

(8) Cererea de arestare provizorie se soluționează în camera de consiliu, cu ascultarea persoanei solicitate în prezența apărătorului și cu participarea procurorului. Instanța dispune prin încheiere motivată.

(9) Împotriva încheierii prevăzute la alin. (8) poate fi formulată contestație, de către persoana solicitată sau de procuror, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se soluționează de către un alt complet al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în termen de 5 zile. Mandatul de arestare provizorie se emite de către completul care soluționează cererea în primă instanță sau după caz, de către completul care a soluționat contestația. Contestația nu este suspensivă de executare.

(10) Măsura arestării provizorii se execută într-un centru de reținere și arestare preventivă din subordinea Ministerului Afacerilor Interne, cu excepția situației în care persoana solicitată s-ar afla în executarea unei pedepse într-un

penitenciar din subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor, caz în care măsura arestării provizorii se execută în penitenciarul respectiv.

(11) Durata inițială a măsurii arestării provizorii este de maximum 30 de zile. Durata maximă a arestării provizorii, anterior primirii cererii de predare, este de 60 de zile. În cursul procedurii, instanța de judecată verifică periodic, nu mai târziu de 30 de zile, necesitatea menținerii măsurii arestării provizorii, putând dispune, după caz, menținerea măsurii, revocarea sau înlocuirea cu măsura arestului la domiciliu, controlului judiciar sau a controlului judiciar pe cauțiune, în funcție de circumstanțele cauzei și de riscul concret de sustragere a persoanei urmărite. Punerea în libertate a persoanei solicitate nu exclude arestarea ulterioară în vederea predării.

(12) Persoana solicitată poate consimți la predare anterior expirării termenului de 60 de zile, caz în care nu mai este obligatorie prezentarea cererii de predare. Instanța se asigură că persoana solicitată își dă consimțământul în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor. În acest sens, persoanei solicitate i se va lua o declarație, care va fi semnată de către aceasta, de către avocat, de președintele completului și de greșier precum și, dacă este cazul, de către interpret.

(13) În cazul prevăzut la alin. (12), instanța se pronunță prin sentință definitivă. Sentința se redactează în 24 de ore și se comunică Ministerului Justiției, care va informa de îndată Curtea Penală Internațională și Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Afacerilor Interne. În baza sentinței definitive, va fi emis mandatul de arestare în vederea predării. Persoana predată va fi ținută în stare de arest până la predarea efectivă.

**Predarea
unei persoane
în vederea
urmăririi penale,
judecării sau
executării unei
pedepse privative
de libertate**

Art. 6. – (1) Cererea de predare poate fi formulată de către Curtea Penală Internațională, potrivit Statutului, în vederea efectuării urmăririi penale, judecării sau executării unei pedepse privative de libertate.

(2) În procedura de predare, Curtea Penală Internațională este reprezentată de către Ministerul Justiției și Ministerul Public. Ministerul Justiției va fi citat în cadrul soluționării cererii de predare și va putea prezenta concluzii scrise.

(3) Cererea de predare se formulează în scris și se adresează Ministerului Justiției. La cerere se vor anexa, în funcție de faza procesuală, următoarele documente:

- a) copii ale hotărârilor prin care a fost impusă o pedeapsă privativă de libertate sau, după caz, a ordonanței Camerei preliminare sau a actului de sesizare a Curții;
- b) copia mandatului de arestare;
- c) o expunere a faptelor pentru care se solicită predarea;
- d) semnalmentele persoanei solicitate.

(4) Ministerul Justiției efectuează examenul de regularitate, în termen de 3 zile de la primirea cererii. Dispozițiile art. 5 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(5) Cererea de predare și actele anexe se transmit Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul competent procedează, în termen de 48 de ore de la primirea cererii, la identificarea persoanei, căreia îi aduce la cunoștință conținutul cererii și al actelor transmise de către Curtea Penală Internațională.

(6) Dispozițiile art. 5 alin. (7) – (10) se aplică în mod corespunzător. Arestarea provizorie, revocarea, încetarea sau prelungirea acesteia se dispun sau se constată de către același complet investit cu soluționarea cererii de predare.

(7) În cursul procedurii, instanța de judecată verifică periodic, dar nu mai târziu de 30 de zile, necesitatea menținerii măsurii arestării provizorii, putând dispune, după caz, menținerea măsurii, revocarea sau înlocuirea cu măsura arestului la domiciliu, controlului judiciar sau a controlului judiciar pe cauțiune, în funcție de circumstanțele cauzei și de riscul concret ca persoana urmărită să se sustragă de la judecarea cererii de predare. Durata maximă a arestării provizorii în vederea predării nu poate depăși 180 de zile.

(8) Instanța are obligația de a informa Camera preliminară, prin intermediul autorității centrale, cu privire la orice cerere de înlocuire, revocare sau constatare a încetării măsurii arestării provizorii formulată în cauză.

(9) La luarea unei decizii potrivit alin. (7), instanța va lua în considerare și eventualele recomandări ale Curții Penale Internaționale, formulate potrivit art. 59 paragraful (5) din Statut.

(10) În cazul în care împotriva persoanei solicitate a fost dispusă măsura arestului la domiciliu, a controlului judiciar, a controlului judiciar pe cauțiune, sau dacă persoana solicitată este lăsată în libertate, la solicitarea Curții Penale Internaționale, instanța va transmite un raport privind situația persoanei solicitate.

(11) Cererea de predare se soluționează de către un complet al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în camera de consiliu, cu participarea procurorului și a persoanei solicitate. La primul termen, instanța procedează la luarea unei declarații persoanei solicitate, care va fi asistată gratuit de către un apărător din oficiu, dacă nu și-a desemnat un apărător ales, precum și, dacă este cazul, de către un interpret.

(12) Persoana solicitată are dreptul de a declara, în fața instanței, că renunță la a se apăra față de cererea de predare și își dă consimțământul la a fi predată către Curtea Penală Internațională.

(13) Dispozițiile art. 5 alin. (12) și (13) se aplică în mod corespunzător.

(14) Dacă persoana solicitată se opune predării, poate formula apărări și poate propune administrarea de probe în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală. Opoziția persoanei urmărite nu poate viza decât aspecte privind identitatea sau neîndeplinirea condițiilor prevăzute de Statut pentru predare.

(15) Persoana solicitată sau procurorul de ședință poate solicita acordarea unui termen de judecată pentru motive suficient justificate sau pentru administrarea de probe. Procurorul este obligat să contribuie la procurarea datelor și actelor necesare pentru a se stabili dacă sunt îndeplinite condițiile predării.

(16) Dacă persoana solicitată invocă, în fața instanței, incidența principiului *non bis in idem*, conform art. 20 din Statut, instanța dispune consultarea de îndată a Curții Penale Internaționale, prin intermediul Ministerului Justiției. Dacă, în speță Curtea Penală Internațională a decis asupra admisibilității, autoritățile române pot da curs cererii de predare. Dacă, în urma consultării Curții Penale Internaționale, se constată că decizia asupra admisibilității este în curs de a fi luată, instanța poate dispune amânarea cauzei până când Curtea Penală Internațională va statua cu privire la admisibilitate.

(17) Instanța dispune prin sentință motivată. Împotriva sentinței poate formula apel persoana solicitată, procurorul sau Ministerul Justiției, în termen de 5 zile de la pronunțare sau, dacă este

cazul, de la comunicare. Apelul se soluționează în termen de 5 zile. În baza sentinței definitive prin care s-a dispus predarea, va fi emis mandatul de arestare în vederea predării. Persoana predată va fi ținută în stare de arest până la predarea efectivă. Dispozițiile art. 58 din Legea nr. 302/2004 se aplică în mod corespunzător.

(18) După rămânerea definitivă, sentința prevăzută la alin. (17) va fi comunicată Ministerului Justiției, care va informa de îndată Curtea Penală Internațională și Centrul de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

(19) Persoana predată urmează să fie preluată de către o escortă desemnată de către Curtea Penală Internațională, de la unul dintre punctele de trecere a frontierei de stat a României, cu sprijinul Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

(20) În cazul în care extrădarea sau predarea este cerută simultan de către mai multe state și de către Curtea Penală Internațională, fie pentru aceleași fapte, fie pentru fapte diferite, Ministerul Justiției va notifica de îndată Curtea Penală Internațională și statul solicitant asupra concursului de cereri.

(21) În cazul concursului între o cerere transmisă de către Curtea Penală Internațională și un mandat european de arestare sau o cerere de extrădare formulată de către un stat terț, cu privire la prioritatea cererii se va pronunța Ministerul Justiției, potrivit criteriilor stabilite la art. 90 din Statut.

(22) Ministerul Justiției, în calitate de autoritate centrală, va comunica celorlalte state solicitante și Curții Penale Internaționale prioritatea acordată potrivit alin. (21).

**Transferul
temporar către
Curtea Penală
Internațională
al persoanelor
deținute,
în vederea
identificării
sau audierii**

Art. 7. – (1) O persoană aflată în stare de deținere pe teritoriul României poate fi transferată temporar către Curtea Penală Internațională, pentru identificare sau pentru a fi audiată ca martor.

(2) Cererea va fi formulată în scris și va fi transmisă Ministerului Justiției. Cererea de transfer temporar va preciza motivele solicitării, perioada pentru care se solicită transferarea și angajamentul că persoana va fi ținută în stare de arest.

(3) Ministerul Justiției, după efectuarea controlului de regularitate, va înainta cererea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea sesizării instanței.

(4) Cu privire la cererea de transfer temporar se pronunță Înalta Curte de Casație și Justiție, prin sentință motivată, cu participarea procurorului și după ascultarea persoanei al cărui transfer temporar se solicită, în prezența unui apărător și, dacă este cazul, a unui interpret. Sentința este definitivă.

(5) Condițiile transferului se stabilesc prin acord scris între Ministerul Justiției și Curtea Penală Internațională. Ministerul Justiției va pune în aplicare dispozițiile sentinței Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(6) Durata arestului efectuat în aplicarea prezentului articol se scade din pedeapsa pe care persoana transferată o execută sau o va executa pe teritoriul României.

(7) Preluarea și returnarea persoanei transferate vor avea loc la un punct de trecere a frontierei de stat a României, cu sprijinul Centrului de Cooperare Polițienească Internațională din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, iar cheltuielile aferente sunt suportate de către Curtea Penală Internațională.

Tranzitul

Art. 8. – (1) Prezentul articol reglementează cazul în care, în temeiul art. 87 din Statut, Curtea Penală Internațională adresează o cerere de tranzit a unei persoane predate de către un alt stat parte la Statut, doar în cazul în care transportul are loc prin mijloace terestre sau aeriene și în acest din urmă caz este necesară o aterizare pe teritoriul României.

(2) Cererea de tranzit va fi însoțită de următoarele documente:

- a) semnalmentele persoanei transportate;
- b) o expunere scurtă a faptelor și a calificării lor juridice;
- c) mandatul de arestare și hotărârea de predare.

(3) În cazul în care tranzitul se va efectua în vederea executării pedepsei privative de libertate într-un Stat parte la Statut, alături de documentele prevăzute la alin. (2), se va prezenta și copia acordului dintre Curtea Penală Internațională și statul în care se va executa pedeapsa, precum și o copie a hotărârii de condamnare.

(4) În cazul producerii unui eveniment neprevăzut pe teritoriul României atunci când transportul are loc prin mijloace terestre sau în cazul unei aterizări neprevăzute pe teritoriul României, este suficientă formularea de către Curtea Penală Internațională a unei notificări, cu efectul unei cereri de arestare provizorie, în așteptarea cererii formale de tranzit. Persoana predată poate fi reținută de către autoritățile române pentru o perioadă maximă de 96 de ore.

(5) Cererea prevăzută la alin. (4) se transmite Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București. Procurorul poate dispune măsura reținerii, pentru o durată de maximum 24 de ore. Procurorul sesizează Curtea de Apel București cu privire la luarea măsurii preventive cu cel puțin 6 ore înainte de expirarea duratei reținerii.

Instanța se pronunță prin încheiere motivată, înainte de expirarea duratei reținerii. Împotriva încheierii instanței pot formula apel procurorul sau persoana predată, în termen de 24 de ore de la pronunțare. Apelul formulat împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea măsurii arestării provizorii nu este suspensiv de executare și se soluționează în termen de 24 de ore.

(6) Reținerea și arestarea provizorie se execută într-unul din centrele de reținere și arestare preventivă din subordinea Ministerului Afacerilor Interne. După expirarea perioadei prevăzute la alin. (4), persoana predată va fi pusă în libertate de îndată.

(7) Asupra cererii de tranzit se pronunță Ministerul Justiției, care comunică de îndată hotărârea sa Curții Penale Internaționale și Centrului de Cooperare Polițienească Internațională.

**Identificarea
și localizarea
unei persoane
sau a unor bunuri**

Art. 9. – (1) Cererea de identificare și localizare a unei persoane sau a unui bun, transmisă în scris de către Curtea Penală Internațională, va cuprinde următoarele informații:

- a) expunerea succintă a obiectului cererii;
- b) informații cât mai detaliate posibil asupra persoanei în măsura în care sunt cunoscute, ale bunului sau locului care trebuie să fie identificat sau localizat, în așa fel încât asistența solicitată să poată fi acordată;
- c) expunerea succintă a faptelor esențiale care justifică cererea;
- d) expunerea motivelor și explicarea detaliată a procedurilor sau a condițiilor ce trebuie respectate;
- e) orice informație necesară, potrivit legii române, pentru executarea cererii;

f) în măsura posibilităților, orice altă informație utilă pentru identificarea și localizarea bunurilor;

g) în măsura posibilităților, orice date utile pentru identificarea și localizarea persoanelor (nume, prenume, data nașterii, cod numeric personal, adresa de domiciliu).

(2) Ministerul Justiției efectuează de îndată examenul de regularitate internațională a cererii și, în cazul în care cererea este formulată de către Procurorul Curții Penale Internaționale, o transmite către Parchetul de pe lângă curtea de apel competent în funcție de domiciliul persoanei sau de localizarea bunului.

(3) În cazul cererilor formulate de către Camera preliminară, Camera de primă instanță sau Camera de apel din cadrul Curții Penale Internaționale, Ministerul Justiției transmite cererea curții de apel competente în funcție de domiciliul persoanei sau localizarea bunului.

(4) În cazul în care reprezentanți ai Curții Penale Internaționale își manifestă intenția de a participa la executarea cererii, dispozițiile art. 232 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 se aplică în mod corespunzător.

Obținerea de probe, inclusiv de declarații și transmiterea de probe, inclusiv expertize și rapoarte

Art. 10. – (1) Prezentul articol se aplică în cazurile în care Curtea Penală Internațională transmite, în scris, o cerere de obținere de probe, inclusiv de declarații, către Ministerul Justiției, în calitate de autoritate centrală.

(2) Cererea va cuprinde următoarele informații:

- a) expunerea succintă a obiectului cererii;
- b) expunerea succintă a faptelor esențiale care justifică cererea;
- c) expunerea motivelor și explicarea detaliată a procedurilor sau a condițiilor ce trebuie respectate;
- d) orice informație necesară, potrivit legii române, pentru executarea cererii;

e) orice altă informație utilă pentru ca asistența în vederea obținerii de probe, inclusiv de declarații, să poată fi acordată.

(3) Dispozițiile art. 9 alin. (2) – (4) se aplică în mod corespunzător.

**Audierea
persoanelor
care fac obiectul
unei anchete
sau urmăririi
penale**

Art. 11. – (1) Prezentul articol se aplică în cazurile în care Curtea Penală Internațională transmite, în scris, o cerere de audiere a persoanelor care fac obiectul unei anchete sau urmăririi penale.

(2) Cererea va cuprinde următoarele informații:

- a) expunerea succintă a obiectului cererii;
- b) expunerea succintă a faptelor esențiale care justifică cererea;
- c) expunerea motivelor și explicarea detaliată a procedurilor sau a condițiilor ce trebuie respectate;
- d) orice informație necesară, potrivit legii române, pentru executarea cererii;
- e) orice altă informație utilă pentru ca autoritatea judiciară să poată proceda la audiere;
- f) indicarea, dacă este cazul, a întrebărilor care să fie adresate persoanelor care fac obiectul unei anchete sau urmăririi penale;
- g) dacă este cazul, indicarea reprezentanților Curții Penale Internaționale care vor participa la audiere.

(3) Dispozițiile art. 9 alin. (2) – (4) se aplică în mod corespunzător.

**Notificarea
de documente,
inclusiv de acte
procedurale**

Art. 12. – (1) Prezentul articol se aplică în cazurile în care Curtea Penală Internațională transmite, în scris, o cerere de notificare de documente, inclusiv de acte procedurale.

(2) Cererea va cuprinde următoarele informații:

- a) expunerea succintă a obiectului cererii;
- b) expunerea succintă a faptelor esențiale care justifică cererea;

c) expunerea motivelor și explicarea detaliată a procedurilor sau a condițiilor ce trebuie respectate;

d) orice informație necesară, potrivit legii române, pentru executarea cererii;

e) indicarea datelor necesare pentru identificarea persoanelor cărora urmează a le fi notificate documentele sau faptul că nu există aceste date.

(3) Dispozițiile art. 9 alin. (2) – (4) se aplică în mod corespunzător.

Măsurile care să faciliteze înfățișarea voluntară în fața Curții Penale Internaționale a persoanelor care au calitatea de martori sau experți

Art. 13. – (1) Prezentul articol se aplică în cazurile în care Curtea Penală Internațională transmite, în scris, o cerere prin care adresează autorităților române solicitarea de a facilita înfățișarea voluntară în fața Curții Penale Internaționale a persoanelor care au calitatea de martori sau experți.

(2) Cererea va cuprinde următoarele informații:

a) expunerea succintă a obiectului cererii;

b) expunerea succintă a faptelor esențiale care justifică cererea;

c) expunerea motivelor și explicarea detaliată a procedurilor sau a condițiilor ce trebuie respectate;

d) orice informație necesară, potrivit legii române, pentru executarea cererii;

e) indicarea datelor necesare pentru identificarea martorilor sau experților a căror prezență este solicitată de Curtea Penală Internațională.

(3) Dispozițiile art. 9 alin. (2) – (4) se aplică în mod corespunzător.

(4) Instanța sau parchetul competent citează persoana vizată de cerere, potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală. Martorului sau expertului i se comunică cererea de a se înfățișa personal în fața Curții Penale Internaționale și i

se dă posibilitatea de a-și exprima opinia.

(5) Instanța sau parchetul va întocmi un proces-verbal, care va fi înaintat Ministerului Justiției, spre a fi comunicat Curții Penale Internaționale.

**Cercetări la fața
locului, în special
exhumarea și
examinarea de
cadavre îngropate
în gropi comune**

Art. 14. – (1) Prezentul articol se aplică în cazurile în care Curtea Penală Internațională transmite, în scris, o cerere prin care adresează autorităților române solicitarea de a face cercetări la fața locului, în special exhumarea și examinarea de cadavre în gropi comune.

(2) Cererea va cuprinde următoarele informații:

- a) expunerea succintă a obiectului cererii;
- b) expunerea succintă a faptelor esențiale care justifică cererea;
- c) expunerea motivelor și explicarea detaliată a procedurilor sau a condițiilor ce trebuie respectate;
- d) orice informație necesară, potrivit legii române, pentru executarea cererii;
- e) orice altă informație utilă pentru ca organul de urmărire penală să poată proceda la efectuarea cercetării la fața locului, la exhumarea și examinarea cadavrelor îngropate în gropi comune;
- f) indicarea datelor necesare pentru identificarea locului unde se vor administra probele.

(3) Dispozițiile art. 9 alin. (2) – (4) se aplică în mod corespunzător.

**Efectuarea
unor percheziții**

Art. 15. – (1) Prezentul articol se aplică în cazurile în care Curtea Penală Internațională transmite, în scris, o cerere de efectuare a unei percheziții.

(2) Cererea va cuprinde următoarele informații:

- a) expunerea succintă a obiectului cererii;

b) expunerea succintă a faptelor esențiale care justifică cererea;

c) expunerea motivelor și explicarea detaliată a procedurilor sau a condițiilor ce trebuie respectate;

d) orice informație necesară, potrivit legii române, pentru executarea cererii;

e) orice altă informație utilă pentru ca autoritatea judiciară română să poată proceda la efectuarea unei percheziții.

(3) Dispozițiile art. 9 alin. (2) – (4) se aplică în mod corespunzător.

**Transmiterea
de dosare
și documente,
inclusiv dosare
și documente
oficiale**

Art. 16. – (1) Prezentul articol se aplică în cazurile în care Curtea Penală Internațională transmite în scris o cerere de transmitere de dosare și documente, inclusiv dosare și documente oficiale.

(2) Cererea va cuprinde următoarele informații:

a) expunerea succintă a obiectului cererii;

b) expunerea succintă a faptelor esențiale care justifică cererea;

c) expunerea motivelor și explicarea detaliată a procedurilor sau a condițiilor ce trebuie respectate;

d) orice informație necesară, potrivit legii române, pentru executarea cererii;

e) orice altă informație utilă pentru ca autoritatea judiciară română să poată proceda la identificarea documentelor și dosarelor necesare Curții Penale Internaționale.

(3) Dispozițiile art. 9 alin. (2) – (4) se aplică în mod corespunzător.

(4) Instanța de judecată sau parchetul competent să execute cererea poate transmite documentele sau dosarele sub condiția restituirii.

(5) În cazul în care documentele sau dosarele a căror transmitere se solicită sunt indispensabile pentru soluționarea unei cauze de competența

autorităților române, se poate dispune amânarea remiterii acestora sau, cu acordul Curții Penale Internaționale, pot fi transmise copii certificate.

Protejarea victimelor și martorilor

Art. 17. – (1) Prezentul articol se aplică în cazurile în care Curtea Penală Internațională transmite Ministerului Justiției o cerere având ca obiect luarea măsurilor necesare în vederea protejării unei persoane care are calitatea de victimă sau de martor.

(2) Dispozițiile art. 9 alin. (2) – (4) se aplică în mod corespunzător.

(3) Instanța sau procurorul poate dispune aplicarea uneia dintre măsurile prevăzute de art. 126 alin. (1), respectiv art. 127 lit. a) și b) din Codul de procedură penală.

(4) În cazul în care Curtea Penală Internațională transmite o cerere având ca obiect audierea victimei sau martorului amenințat, instanța sau procurorul poate dispune, suplimentar, una dintre măsurile prevăzute la art. 126 alin. (1) lit. c) și d), respectiv art. 127 lit. c), d) și e) din Codul de procedură penală.

(5) Dispozițiile art. 126 alin. (2) – (4) și (8), art. 128 alin. (4) – (8), respectiv art. 129 alin. (1) și (4) – (7) din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(6) În situația în care Curtea Penală Internațională transmite Ministerului Justiției o cerere având ca obiect includerea unei persoane în Programul de protecție a martorilor și luarea unor măsuri de protecție și asistență dintre cele prevăzute de Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, autoritatea judiciară competentă analizează și dispune în baza evaluării realizate de către Oficiul Național pentru Protecția Martorilor cu privire la măsurile de protecție și asistență ce pot fi aplicate pe teritoriul României.

(7) În vederea stabilirii condițiilor relocării pe teritoriul României și implementării măsurilor de protecție și asistență a martorilor protejați, Oficiul Național pentru Protecția Martorilor încheie acorduri operative cu Divizia de ajutor a victimelor și martorilor din cadrul Curții Penale Internaționale, pentru fiecare caz în parte.

(8) Măsurile de protecție prevăzute la alin. (5) durează până când Curtea Penală Internațională notifică autoritățile române cu privire la faptul că acestea nu mai sunt necesare sau până când persoana amenințată părăsește teritoriul României.

(9) Măsurile de protecție și asistență prevăzute la alin. (6) și (7) durează până când Curtea Penală Internațională notifică autorităților române cu privire la faptul că acestea nu mai sunt necesare sau până când organul judiciar competent, în baza solicitării Oficiului Național pentru Protecția Martorilor dispune încetarea programului.

Conservarea mijloacelor de probă

Art. 18. – (1) Prezentul articol se aplică în cazurile în care Curtea Penală Internațională transmite Ministerului Justiției o cerere având ca obiect luarea măsurilor necesare conservării unor mijloace de probă.

(2) Dispozițiile art. 9 alin. (2) – (4) se aplică în mod corespunzător. Competența teritorială a organelor judiciare este stabilită după localizarea bunurilor care fac obiectul cererii.

(3) Procurorul dispune prin ordonanță, iar instanța prin încheiere motivată. Dispozițiile art. 249, art. 250 alin. (1) – (5) Cod procedură penală, respectiv ale art. 250¹, 251, 252, 253 și 254 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător.

(4) Remiterea mijloacelor materiale de probă poate fi amânată, în cazul în care acestea sunt

indispensabile soluționării unei cauze de competența autorităților române sau poate fi dispusă sub condiția restituirii.

**Indisponibilizarea
bunurilor**

Art. 19. – (1) Prezentul articol se aplică în cazurile în care Curtea Penală Internațională solicită indisponibilizarea bunurilor care constituie produsul infracțiunilor, a bunurilor, a activelor și instrumentelor care au legătură cu infracțiunile, în scopul confiscării eventuale a acestora.

(2) Dispozițiile art. 9 alin. (2) – (4) și ale art. 18 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(3) În cazul în care cererea de indisponibilizare se referă la mai multe bunuri aflate în circumscripția teritorială a două sau mai multe organe judiciare, competența de executare a cererii de indisponibilizare revine, în funcție de faza procesuală în care a fost formulată, Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, respectiv Curții de Apel București.

(4) Măsurile dispuse la solicitarea Curții Penale Internaționale nu trebuie să prejudicieze drepturile terților de bună-credință.

**Confiscarea
și punerea
în executare
a pedepsei amenzii**

Art. 20. – (1) Cererea formulată de Curtea Penală Internațională în vederea confiscării bunurilor, activelor sau sumelor de bani care constituie produsul infracțiunii sau au fost folosite sau destinate să folosească, în orice fel, la săvârșirea infracțiunilor se soluționează de către Curtea de Apel competentă în funcție de localizarea acestora. În cazul în care cererea privește:

a) mai multe bunuri mobile sau sume de bani aflate în circumscripția unor curți de apel diferite, competența aparține Curții de Apel București;

b) mai multe bunuri mobile, sau sume de bani și un bun imobil, competența aparține curții de apel în circumscripția căreia se află bunul imobil;

c) mai multe bunuri imobile, aflate în circumscripția unor curți de apel diferite, competența aparține curții de apel în circumscripția căreia se află bunul imobil având valoarea cea mai mare.

(2) În cazul în care cererea are ca obiect un bun iar acesta nu este găsit, se poate confisca echivalentul în bani în ipoteza în care, după consultare, Curtea Penală Internațională solicită luarea acestei măsuri. Echivalarea va fi făcută de către instanță, după consultarea cu Curtea Penală Internațională. În cazul în care apreciază necesar, instanța poate dispune efectuarea unei expertize, în condițiile prevăzute de Codul de procedură penală.

(3) În cazul bunurilor imobile confiscate, acestea vor fi valorificate potrivit legii române, urmând a fi transferate către Curtea Penală Internațională sumele obținute în urma valorificării.

(4) Bunurile mobile sau sumele de bani confiscate se transferă în integralitate Curții Penale Internaționale. Modalitatea practică de transferare a bunurilor mobile se stabilește în urma consultărilor cu grefa Curții Penale Internaționale, prin intermediul Ministerului Justiției. Sumele de bani urmează să fie virate în conturile bancare indicate de către Curtea Penală Internațională de către organul însărcinat cu executarea.

(5) Dispozițiile art. 19 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

(6) În cazurile în care Curtea Penală Internațională formulează o cerere având ca obiect punerea în executare a unei pedepse cu

amenda, competența de soluționare a cererii revine Curții de Apel București. Dispozițiile art. 559 din Codul de procedură penală se aplică în mod corespunzător. Sumele de bani rezultate ca urmare a punerii în executare a amenzii sunt transferate în integralitate Curții Penale Internaționale.

**Transferul
procedurilor
către Curtea
Penală
Internațională**

Art. 21. – (1) Transferul procedurii penale către Curtea Penală Internațională se solicită de către procurorul care efectuează urmărirea penală sau de către instanța de judecată care instrumentează o cauză al cărui obiect îl constituie una din infracțiunile prevăzute de Statut.

(2) Dispozițiile art. 127 alin. (2) – (4) din Legea nr. 302/2004 se aplică în mod corespunzător.

(3) Cererea de transfer al procedurii se formulează de către procurorul care efectuează urmărirea penală sau de către instanța de judecată și se transmite Ministerului Justiției, însoțită de copii certificate ale tuturor actelor apreciate ca fiind relevante, cu excepția cazului în care Curtea Penală Internațională solicită transmiterea originalelor.

(4) Traducerea în limba engleză a cererii și actelor anexate se va efectua la solicitarea și pe cheltuiala parchetului sau instanței care formulează cererea.

(5) Ministerul Justiției va transmite cererea și documentele către Curtea Penală Internațională și va transmite autorității române solicitante răspunsul Curții Penale Internaționale, privind admiterea sau respingerea transferului de proceduri.

(6) În cazul în care Curtea Penală Internațională respinge solicitarea autorităților române, urmărirea penală sau judecata vor continua potrivit legii române.

**Protecția
informațiilor
privind securitatea
națională**

Art. 22. – (1) Prezentul articol se aplică în toate cazurile în care divulgarea de informații sau de documente de către autoritățile române ar aduce atingere intereselor și securității naționale. Aceste cazuri sunt în special cele la care se referă art. 56 paragrafele (2) și (3), art. 61 paragraful (3), art. 64 paragraful (3), art. 67 paragraful (2), art. 68 paragraful (6), art. 87 paragraful (6) și art. 93 din Statut, precum și cazurile în care, în orice alt stadiu al procedurii, o astfel de divulgare poate fi pusă în discuție.

(2) Prezentul articol se aplică, de asemenea, când unei persoane i s-a solicitat de către autoritatea română de executare să furnizeze informații sau elemente de probă în executarea unei cereri de cooperare judiciară transmisă de către Curtea Penală Internațională, iar aceasta a refuzat să o facă și a informat autoritățile române asupra faptului că divulgarea lor ar aduce atingere intereselor în materie de securitate națională.

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), orice autoritate română sau orice persoană care ia cunoștință de vreuna dintre situațiile menționate, va informa de îndată Ministerul Justiției.

(4) Ministerul Justiției, fiind informat potrivit alin. (3) sau dacă ia cunoștință, din orice altă sursă, ca informații sau documente ale statului sunt sau vor fi probabil divulgate într-o anumită fază a procedurii și dacă apreciază că o astfel de divulgare ar aduce atingere intereselor de securitate națională, va informa de îndată autoritățile competente, în funcție de natura sau sursa informațiilor vizate și va solicita avizul acestora.

(5) În cazul în care, și după obținerea avizelor prevăzute la alin. (4) se apreciază că există pericolul de lezare a intereselor de securitate națională, Ministerul Justiției ia legătura cu

Biroul Procurorului, apărarea, Camera preliminară sau Camera de primă instanță din cadrul Curții Penale Internaționale, după caz, în scopul de a identifica toate măsurile rezonabile posibile pentru a găsi o soluție de comun acord.

(6) Când toate măsurile rezonabile posibile au fost luate pentru soluționarea problemei prin înțelegere, potrivit art. 72 paragraful (5) din Statut și când Ministerul Justiției, după consultarea prevăzută la alin. (4), apreciază că nu există nici mijloace și nici condiții care să permită autorităților române să comunice sau să divulge informațiile sau documentele fără a aduce atingere intereselor de securitate națională, va aduce la cunoștință acest fapt Curții Penale Internaționale, indicând motivele precise care au condus la această concluzie, cu excepția cazurilor în care însăși expunerea motivelor aduce atingere intereselor de securitate națională.

(7) În cazurile reglementate la alin. (6), Ministerul Justiției va informa Curtea Penală Internațională cu privire la imposibilitatea executării cererii.

Cheltuieli

Art. 23. – (1) Cheltuielile ocazionate de executarea unei cereri reglementate de prezenta lege sunt suportate, de regulă, de către statul român.

(2) Pe cale de excepție, sunt în sarcina Curții Penale Internaționale următoarele categorii de cheltuieli:

a) indemnizațiile și remunerațiile martorilor și experților, precum și cheltuielile de călătorie și cazare;

b) cheltuielile ocazionate de remiterea obiectelor și probelor;

c) cheltuielile ocazionate de transferul persoanelor;

d) alte cheltuieli considerate extraordinare de autoritățile române, având în vedere mijloacele umane și tehnice necesare pentru executarea cererii, prin raportare la cheltuielile obișnuite ocazionate de executarea unor măsuri similare potrivit legii române;

e) cheltuielile ocazionate de implementarea măsurilor de protecție și asistență pentru persoanele incluse în Programul de protecție a martorilor, pe perioada derulării programului.

Regimul lingvistic

Art. 24. – (1) Cererile de cooperare adresate României vor fi redactate sau însoțite de o traducere în limba engleză.

(2) Răspunsurile autorităților române la cererile de cooperare adresate de către Curtea Penală Internațională vor fi întocmite sau vor fi însoțite de o traducere în limba engleză.

(3) Traducerile vor fi efectuate la solicitarea și pe cheltuiala autorității centrale, cu excepțiile prevăzute în prezenta lege.

Confidențialitatea

Art. 25. – (1) Autoritățile române respectă caracterul confidențial al cererilor formulate de către Curtea Penală Internațională, cu respectarea măsurilor de protecție a datelor cu caracter personal.

(2) Informațiile și documentele de care autoritățile române iau cunoștință în procedura de cooperare judiciară cu Curtea Penală Internațională nu pot fi divulgate altor persoane sau autorități ale statului, decât în măsura în care aceasta este necesară pentru executarea cererilor de cooperare judiciară.

(3) Informațiile la care se referă prezentul articol sunt exceptate de la regimul informațiilor de interes public, astfel cum sunt acestea reglementate prin Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

**Protecția
datelor
cu caracter
personal**

Art. 26. – (1) Autoritățile române implicate în executarea cererilor formulate de către Curtea Penală Internațională prelucrează cu precădere date cu caracter personal, date genetice, date privind sănătatea și date biometrice, în scopul executării măsurilor solicitate de către Curtea Penală Internațională.

(2) Aceste date vor fi păstrate pentru un termen de 10 ani, la sfârșitul perioadei urmând să fie stocate în evidența pasivă pentru o perioadă de 5 ani, cu posibilitatea prelungirii cu încă 5 ani, fără a se depăși timpul necesar în acest scop.

Dispoziții finale

Art. 27. – (1) Dispozițiile prezentei legi se aplică în mod corespunzător și pentru cooperarea cu tribunalele penale internaționale ad-hoc și organisme similare înființate prin Rezoluții ale Consiliului de Securitate al ONU, în măsura în care sunt compatibile cu statutul și cu regulile de funcționare ale acestora.

(2) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 159/1998 privind cooperarea autorităților române cu Tribunalul Internațional pentru urmărirea persoanelor presupuse a fi responsabile de grave violări ale dreptului internațional umanitar, comise pe teritoriul fostei Iugoslavii începând cu anul 1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 31 iulie 1998.

*Această lege a fost adoptată de Parlamentul României,
cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția
României, republicată.*

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

VASILE-DANIEL SUCIU

PREȘEDINTELE
SENATULUI

FLORIN-VASILE CÎȚU

București,
Nr.